

תת"ע 924/04/20 - עוסמאן עלאא נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 924-04-20 מדינת ישראל נ' עוסמאן עלאא
תיק חיצוני: 10251631940

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	עוסמאן עלאא ע"י ב"כ עו"ד לינה ביאדי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 27.5.20.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה.

היה מקום לדחות את הבקשה על סף מן הטעם שהוגשה באיחור. המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה על פיו פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש ביום 13.6.20 והוא סירב לקבל; כך שהבקשה לביטול פסק דין הוגשה למעלה מ-4 חודשים ממועד הידיעה אודות פסק הדין, - איחור שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה.

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון, ברי כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שאין מחלוקת כי המבקש קיבל את ההזמנה לדיון במועד ביצוע העבירה. אך לטענת המבקש, הוא מסר את ההזמנה לדיון לבעל החברה בה עבד, וזה הבטיח למסור אותה לטיפול עו"ד מטעם החברה. אלא שטענה זו אינה גורעת מאחריותו של נאשם לגורל ההליך ולתוצאותיו, ואין בטיעון זה כדי להצדיק את אי ההתייבבות של המבקש עצמו; ומשלא עשה כן, אין לו להלין אלא על עצמו.

המבקש קיבל את יומו בבית המשפט והוא לא ניצל אותו מטעמים התלויים בו.

אשר לתנאי השני, אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שהמבקש לא הצביע על שיקולים הנתמכים בתשתית ראייתית כלשהי שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כנדרש על פי הפסיקה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

אין גם בטענה, כי לא נמסר למבקש שעל אותו רכב בו נהג יש הודעת איסור שימוש, כדי להקים עילה של עיוות דין, שעה שנפסק, כי עבירה לפי תקנה 308(ד) שעניינה שימוש ברכב שנמסרה עליו הודעת אי-שימוש היא עבירת אחריות קפידה (רע"פ 4787/18 **חג'אזי סאפי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.06.2018)); והמבקש לא טען, וודאי לא הוכיח, כי עשה כל שניתן למנוע את העבירה בהתאם לדרישת סעיף 22(ב) לחוק העונשין, או ניסה לברר עם בעלי הרכב אודות תקינות הרכב, ומשכך לא סתר את חזקת היסוד הנפשי הנלווית לעבירה זו.

גם העונש שהושת על המבקש - 3 חודשי פסילה בפועל וענישה נלווית - הוא עונש המינימום הסטטוטורי שנקבע לעבירה שבה הורשע המבקש; וממילא אין מדובר בסטייה כלשהי מרמת הענישה המקובלת בעבירה כגון דא, ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

מדובר בעבירה המגלמת בחובה סיכון למשתמשי הדרך, והאינטרס הציבורי לשמור על שלום הציבור גובר על האינטרסים האישיים של המבקש.

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, ד' כסלו תשפ"א, 20 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.